

Mezei András
Kései rekviem

*A sivatagi fűcsomók mind mi vagyunk,
kik partra lépve arcra buktunk,
fogaink megeredtek, koponyánk
csontkosarából csiráznak ki a vastag
nagy, húsos fűszakállak, tünt arcainkból
zöldellnek. Agyvelőnk kiszáradt.
Szemünk szikrái szilánkosodnak ki
végig a fövényen, minden ormóttan
homokszemcse kristályszerkezete néz
az Úrra fel – Elhulltunk Altalenánál,
az épp a kezünkbe adott öreg Mauserrel,
kimustrált, olasz karabélyokkal
szemben az arab golyókkal... A szétrohadt
angol robamsisakok kirozódulnak a bosszú
száraz évszakban. – Alig karnyújtásnyira
innen édesvizű kék uszodákkal csillognak
a part bosszán végig a szállodasorok...*

*...de itt a száraz szél a száraz pálmalevelet
lengeti lágyan, akár a nyugodt öböl lassú
hullámai hintáztatják a kikötött csolnakot.
Nélkülök is folytatódik a part.
A föld alól világítanak föl a csontok.
Nélkülök is boldog a forró homok, mely
bakancsos lábuk nyomát kódolta tán,
mielőtt összefutott az aszódó öreg kikötő
alatt, nem sokkal az útkanyar fölött,
ahol a jeep fölborult velük, és ama forgás
engem is kidobott a puha, lágy, aszonyos
kebellé duzzaadt homok két emleje közé.
A száraz szél a száraz pálmalevelet
lengeti lágyan. A fűcsomók erős markolásaiból
már többé nem pereg ki a homok.*